

зо съ няколко голѣми скока и се отзовава въ насръщния лѣсъ. Никой не е я угадилъ.

Свѣтва луната. Животнитѣ се раздвижватъ, едни отиватъ на водопой, а други излизатъ на паша. Показва се и лъвътъ. Той протяга силнитѣ си челюсти, прозява се и слѣдъ това издава първия ужасень ревъ. Всичко живо замира, а слѣдъ мигъ се спуща въ безуменъ бѣгъ на противоположната страна, отъ гдѣто се чуе рева. Лъвътъ безъ да бърза, отива по същата пѣтечка, гдѣто е минала лъвицата. Разнася се втори, трети — още по-силенъ ревъ. Животнитѣ продължаватъ своето бѣгство. Тѣ отиватъ вече къмъ лѣса, гдѣто се потайва лъвицата.

Още мигъ и нейното гъвкаво тѣло се понася въ въздуха като стрѣла. То пада всрѣдъ бѣгащитѣ животни. Чува се жалостния прѣдсмъртенъ викъ на сграбчената жертва. Лъвицата чака съ своята плячка другаря си, който се приближава отъ насръщната страна.

Понеже само лъвътъ може да реве силно, то тѣ си разпрѣдѣлятъ работата съ лъвицата. Той реве и плащи дивеча, а тя дебне и напада бѣгащитѣ животни. Това е правило лъвицата много по-смѣла отъ лъва. Тя всѣкога първа се хвърля срѣщу жертвата си, затова опитнитѣ ловци всѣки пжтъ стрѣлятъ най-напрѣдъ въ нея, а послѣ въ другаря ѝ.

